ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 18 Ἰουλίου 1893 Ἀριθ. 315

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λεύκωμα ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων.—May Wrigt Sewal Γ'. Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον.— Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος (ὑπὸ δος Τ.Κ. Ἑλένη καὶ Βαλεντίνη.—Βιβλία.—Θέατρον.— Κλήρωσις λαχείου Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».—Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή.—Συνταγή.— Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΛΕΥΚΩΜΑ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὁ σπόρος τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς γεννᾶ πάντοτε δένδρα ἀειθαλῆ, ὧν τὰ ἄνθη τέρπουσι καὶ ἡδύνουσι τὰς αἰσθήσεις, ὧν οἱ καρποὶ ὑγιεῖς καὶ γλυκύχυμοι ἀναζωογονοῦσι τὸν ἐν τῇ αὐχμηρᾷ τοῦ βίου ὁδῷ πλανώμενον διαβάτην.

Ἐπὶ τῶν τάφων ἐπιλέκτου μερίδος Ἑλληνίδων γυναικῶν, γενεᾶς ἐκλειψάσης ἤδη, ὑψοῦνται καλλίκομα τοιαῦτα τῆς ἀρετῆς δένδρα, μὲ ἄνθη εὔοσμα καὶ καλλίμορφα μὲ καρποὺς ζωογόνους καὶ γλυκυχώμους. Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ μεγάλου τῆς ζωῆς κήπου, ἐν ᾧ ἡ σύγχρονος γενεὰ αὐξάνει καὶ ἀντλεῖ τὴν ὕπαρξιν, ἡ ζωογόνος σκιὰ τῶν δένδρων ἐκείνων καταναλίσκεται ἀσκόπως, τὰ ἄνθη θάλλουσι καὶ εὐωδιῶσιν ἄνευ ἀποτελέσματος, οἱ καρποὶ δὲν ὡριμάζουσιν, ἀλλ' οὔτε ὁ σπόρος αὐτῶν καλλιεργεῖται πρὸς ἀναπαραγωγήν.

Εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὑπάρχουσιν ὑπάρξεις ἀναμιμνησκόμεναι τὸ παρελθόν, ὅταν τοῦτο ὑπῆρξε μέγα, αἰσθανόμεναι καὶ μακρόθεν τὸ ἄρωμα τῆς ἀρετῆς, ἀρεσκόμεναι νὰ ἐπισκέπτωνται λησμονηθέντας τάφους, ὅταν εἰς τοὺς παγεροὺς καὶ σκοτεινοὺς θόλους των περικλείουσιν ὑπάρξεις, καταλιπούσας ὄπισθέν των ἴχνη εὐεργετικῆς διαβάσεως.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται ὁμὰς εὐγενῶν συγχρόνων Ἑλληνίδων. Μία τούτων, ἡ φίλη συνεργάτις μας κ. Σωτηρία Ἀλιμπέρτη ἀνεμνήσθη πρώτη τοῦ εὐγενοῦς τούτου καθήκοντος. Ἐὰν μετεφυτεύομεν τὰ ζωογόνα ἐκεῖνα δένδρα ἐν τῷ κήπῳ τῆς ζωῆς, μᾶς εἶπεν. Ἐὰν ἐπλέκομεν διὰ τῶν ὡραίων καὶ ἡδυπνόων ἐκείνων ἀνθέων στεφάνους ἀθανασίας διὰ τὴν παροῦσαν καὶ τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἐὰν διὰ τοῦ χυμοῦ τῶν καρπῶν κατεσκευάζομεν νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν πρὸς ἀναζωογόνησιν ἐκείνων ἐξ ἡμῶν, ὅσαι ἐξαντλοῦνται εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς πολλαί, πλεῖσται ἐξ ἡμῶν ἐξηγέρθησαν. Εἰς τὰς ἀπὸ κοινοῦ πασῶν ἐνεργείας ὀφείλεται ἡ ἐπιτέλεσις ὡραίου ἔργου, εὐεργετικῶς δυναμένου νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνίδος γυναικός.

Ὅ,τι ἡ ἀρετὴ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς μέγα καὶ ἐκλεκτόν, ὅ,τι ἡ εὐφυία, ἡ τότε παρεχομένη παίδευσις, ἡ μεγαλοψυχία, ὁ ἡρωϊσμός, ἡ αὐταπάρνησις, ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως, ἡ πρὸς τὸ καθῆκον πιστὴ ἀφοσίωσις ἐπετέλεσε κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἀναγεννήσεώς μας ἔτη ἐν τῷ πνεύματι καὶ ταῖς καρδίαις ἐκλεκτῶν τινων προνομοιούχων γυναικῶν, συνελέχθη μετ' εὐσυνειδησίας, μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας, μετὰ υἱϊκῆς τρυφερότητος, καὶ ἐξετέθη πιστῶς ἐν ταῖς σελίσι τῶν βιογραφιῶν αὐτῶν, αἵτινες προσεχῶς ἐκδίδονται εἰς κομψὸν καὶ πολυτελὲς λεύκωμα μετὰ τῶν εἰκόνων ἑκάστης τούτων.

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» ἡ πᾶσαν καλὴν καὶ εὐγενῆ ὑπὲρ τοῦ φύλου της ἰδέαν μετὰ προθυμίας υἱοθετοῦσα, εἰργάσθη ἀνενδότως πρὸς συλλογὴν βιογραφιῶν, αἱ παρ' ἡμῶν δὲ συγγραφεῖσαι κατὰ καιροὺς τοιαῦται ἀνέρχονται μέχρι σήμερον εἰς εἴκοσι περίπου, ὑπάρχουσι δὲ καὶ σημειώσεις πρὸς δημοσίευσιν πολλῶν ἄλλων τοιούτων.

Αἱ παρ' ἄλλων φίλων κυριῶν ἀποσταλεῖσαι ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἀνέρχονται εἰς ὀκτώ· ἡ ἐννέα, ἐν αἷς καὶ ἡ παρὰ τῆς κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη δημοσιευθεῖσα καλλιεπεστάτη βιογραφία τῆς ἀοιδίμου Ἑλένης Παπαρρηγοπούλου.

Τῆς τιμῆς τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ εὐγενοῦς τούτου καθήκοντος ἐφιλοδόξησαν νὰ μετάσχωσιν Ἑλληνίδες ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐν

τῇ ξένῃ, μακρὰν τοῦ πατρικοῦ ἐδάφους διατηροῦσιν ὡς νεώτεραι Ἑστιάδες ἀκοίμητον τὸ πῦρ τῆς φιλοπατρίας καὶ ἀναπτύσσουσι καὶ καλλιεργοῦσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν τέκνων των τὸν εὐγενῆ πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ μεγάλου ὀνόματος, ὅπερ φέρουσιν.

Εἰς ἐξόχως δὲ πατριωτικὸν οἶκον τὸν τοῦ Κυριεζῆ καὶ Ξενοκράτους, τὸν πλουτίσαντα δι' ἐντίμων μόχθων καὶ ἀγώνων, τὸν κατακλύσαντα διὰ δωρεῶν καὶ εὐεργετημάτων τὴν πατρίδα, ἀνήκει ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ εὐγενὴς δέσποινα κ. Νίνα Χαίτα, θυγάτηρ Ξενοκράτους καὶ ἀνεψιὰ προσφιλῆς τῆς εὐεργετικῆς καὶ μεγαλοψύχου χήρας τοῦ ἀοιδήμου Κυριεζῆ, ἡ ἐργασθεῖσα πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πολυτίμου τούτου λευκώματος. Τῇ εὐγενεῖ αὐτῆς ἐνεργείᾳ προσήνεγκον ὑπὲρ τοῦ Λευκώματος αἱ κ.κ. Καλλιρρόη Ν. Χρυσοβελώνη φρ. 200, ἡ κ. Σαπφὼ Παπάζογλου φρ. 100, ἡ κ. Εὐτυχία Μ. Βρετοῦ φρ. 100, ἡ κ. Ἀγγελικὴ Ν. Μανακίδου φρ. 100, ἡ κ. κ. Χαρίκλεια Δ. Ἀναγνωστιάδου φρ. 100, ἡ κ. Ἰουλία Γ. Παξινοῦ φρ. 100, ἡ κ. Εὐφροσύνη Ζαννιάδου φρ. 100 καὶ ἕτερα 200, προσενεχθέντα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ταμείου.

Τῇ εὐγενεῖ δὲ φροντίδι τῆς κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη, προσήνεγκον ἡ κ. Μαρία Μ. Βαμβούρη ἐκ Γιουργέβου φρ. 100, ἡ κ. Σοφία Β. Παρασκευᾶ ἐξ Ὀδησσοῦ φρ. 100, ἡ κ. Ἑλένη Παρασκευᾶ, τὸ γένος Καζανόβα ἐξ Ὀδησσοῦ φρ. 100 καὶ ἡ κ. Σωτηρία Ἀλιμπέρτη φρ. 100, εἰς ἃ προσθέτομεν καὶ τὰ ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» προσφερόμενα φρ. 100.

Τιμῆς βεβαίως καὶ συγχαρητηρίων πολλῶν ἄξιαι εἶναι αἱ πρωταγωνιστήσασαι κυρίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ προθύμως τὸν ὀβολόν των προσενεγκοῦσαι ἐπιστοποίησαν, ὅτι εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν διατηρεῖται ἀείποτε ἀγνὸν τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας, καὶ ὅτι εἰς πρώτην παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν προθύμως τάσσονται ὑπὸ τὰς σημαίας πάσης ἀρχῆς καὶ ἰδέας, ἐχούσης ὡς ὁρμητήριον καὶ σκοπὸν τὸ ὡραῖον καὶ εὐγενὲς τοῦτο αἴσθημα.

MAY WRIGT SEWAL

Γ'.

Ἡ ἐνεργητικότης καὶ εὐφυία τῆς κ. May Wrigt Sewal εὗρεν εὐρύτερον στάδιον δράσεως καὶ ἀναπτύξεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου της μετ' ἀνδρὸς σοφοῦ, εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ μεγάλης καρδίας. Ὁ οἶκος της ἐγένετο μέγα φιλολογικὸν ἐντευκτήριον τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς, διότι ἡ ἐπιρροή της δὲν περιωρίσθη μόνον ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Ἰνδιανοπόλεως, ἀλλ' ἐπεξετάθη ἀπανταχοῦ ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου ὑπῆρχον γυναῖκες ἐφάμιλλοι αὐτῆς κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὰς προοδευτικὰς ἰδέας.

Ἱδρύτρια τῶν πλείστων ἐν Ἰνδιανοπόλει λειτουργούντων γυναικείων σωματείων, — καὶ ἀριθμοῦνται ἀνὰ ἑκατοντάδας τὰ σωματεῖα ταῦτα — διευθύνει τὸν Σύνδεσμον τῶν γυναικείων γυμνασίων τῶν θηλέων, προεδρεύει τοῦ Σωματείου τοῦ πρὸς αὔξησιν καὶ διάδοσιν τῶν Γυναικείων Πανεπιστημείων τῶν ὑπὸ γυναικῶν διευθυνομένων ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Καλλιτεχνικῆς ἑνώσεως τῶν γυναικῶν τῆς Ἰνδιανοπόλεως, πρόεδρος πάντων τῶν Συλλόγων τῆς Γυναικείας Ἀλληλεγγύης, ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς ὑπὲρ τῶν Γυναικείων Δικαιωμάτων Ἐθνικῆς Ἑνώσεως τῶν Ἀμερικανίδων, πρόεδρος τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἐκπολιτισμοῦ τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἀγρίων γυναικείου Συλλόγου, ἀντιπρόεδρος τῆς Προστατευτικῆς τῶν ζώων ἑταιρίας, πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν γυναικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀντιπρόεδρος τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν γυναικῶν, σύμβουλος τοῦ ὑπὲρ τῆς Γυναικείας προόδου Συνδέσμου, μέλος τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου, μέλος τοῦ Συλλόγου Σόροσις καὶ ἐπίτιμον μέλος τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν ἐν Παρισίοις.

Κατὰ τὸ ἐκεῖ πρὸ πενταετίας συγκληθὲν Διεθνὲς Συνέδριον τῶν γυναικῶν ἡ κ. May Wrigt Sewal ἀντεπροσώπευσε τριάκοντα ὅλα γυναικεῖα τῆς πατρίδος της σωματεῖα, ὡς ὑπῆρξεν ἡ διοργανώτρια καὶ γενικὴ γραμματεὺς τοῦ πρὸ ἑξαετίας συγκληθέντος ἐν Οὐασιγκτῶνι πρώτου Διεθνοῦς γυναικείου Συνεδρίου καὶ Πρόεδρος τοῦ ἐν Σικάγῳ συγκληθέντος τοιούτου.

Κατὰ τὴν προεδρείαν της αὐτὴν ἡ κ. Wrigt-tSewal ἀπέδειξε τὴν ἀπαράμιλλον διοργανωτικὴν δεξιότητα καὶ ὑπεροχήν της, κατορθώσασα νὰ διατάξῃ πάσας τὰς ἐργασίας μετὰ τόσης ἁρμονίας καὶ τελειότητος, νὰ οἰκονομήσῃ πάσας τὰς φιλοδοξίας, νὰ ἱκανοποιήσῃ πάσας τὰς ἀπαιτήσεις, νὰ ἀντιπαραταχθῇ εἰς πᾶσαν ἀντίδρασιν, νὰ συγκρατήσῃ ὑπὸ τὴν σημαίαν της πάντα τὰ διάφορα καὶ ὑπὸ ἀντιθέτων ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν ἐμφορούμενα στοιχεῖα, καὶ ὅπερ σπουδαιότατον νὰ κατορθώσῃ, ὥστε ἐπὶ δεκαήμερον ὅλον δέκα πέντε χιλιάδες γυναῖκες πάσης φυλῆς καὶ ἐθνικότητος, πάσης τάξεως καὶ βαθμοῦ νὰ συνεργασθῶσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ὑπὸ τὰς ἰδίας ἑκάστη ἐμπνεύσεις, χωρὶς ἡ ἐλαχίστη παρατονία, ἡ ἐλαχίστη δυσαρέσκεια καὶ ψυχρότης νὰ σκιάσῃ οὔτε πρὸς στιγμὴν τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ κορωνὶς καὶ ἡ ἀποθέωσις τῆς δυνάμεως καὶ μεγαλοφυΐας τῆς γυναικὸς τοῦ XIX αἰῶνος.

Μόνη ἡ διαίρεσις τῶν τμημάτων, ἡ κατάλληλος ἐκλογὴ τῶν διαφόρων προέδρων καὶ ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων αὐτῶν, ἡ διαίρεσις τῆς ἐργασίας, ἡ ταξινόμησις τοῦ πεντηκοντασελίδου προγράμματος, τοῦ ὁποίου καθ' ἑκάστην νέα ἐκυκλοφόρει ἔκδοσις, ἡ κανονικὴ ἐναλλαγὴ τῆς σοβαρᾶς ἐργασίας μετὰ τῶν τερπνῶν καὶ ψυχαγωγῶν συγκεντρώσεων καὶ ὑποδοχῶν θὰ ἤρκουν, ἵνα κινήσωσι τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν ἔξοχον ταύτην γυναῖκα.

Ὅταν ὅμως ὑπολογίσῃ τις, ὅτι εἰς τὰς δέκα διαφόρους αἰθούσας, ἐν αἷς πρωΐαν καὶ ἑσπέραν τὰ μέλη συνήρχοντο ἡ κ. Wrigt Sewal κατώρθωνε νὰ παρευρίσκηται, διορίζουσα προεδρεῖον, ποιουμένη εἰσαγωγὰς εὐφραδεστάτας ἐπὶ τῶν πρὸς μελέτην ζητημάτων τῆς ἡμέρας, παρουσιάζουσα τὰς διαφόρους ξένας ἀντιπροσώπους μετὰ καταλλήλου πάντοτε καὶ τιμητικῆς προσφωνήσεως καὶ ἐγκωμίου πρὸς τὸ ἔθνος, εἰς ὃ ἑκάστη τούτων ἀνῆκε· ἐὰν ὑπολογίσῃ τις ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὡμίλει περὶ εἴκοσι περίπου διαφόρων θεμάτων καθ' ἑκάστην, πάντοτε ἄνευ σημειώσεων, πάντοτε καλλιεπῶς, μὲ ποιητικὰς ἐξάρσεις καὶ ἔμπνευσιν θαυμασίαν, ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ λύῃ ἱκανοποιητικῶς πᾶσαν ἐκ τῶν συζητήσεων προκύπτουσαν διχογνωμίαν, νὰ ἀκροᾶται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ της κατ' ἐλάχιστον ὅρον τριακοσίας ἢ καὶ πεντακοσίας κυρίας καθ' ἑκάστην, νὰ εὐχαριστῇ αὐτὰς διὰ τῶν πάντοτε ἀβρῶν τρόπων της, τῆς γλυκείας καὶ ἀδελφικῆς συμπεριφορᾶς της, νὰ προβλέπῃ καὶ ἱκανοποιῇ τὰς ἐπιθυμίας πασῶν, νὰ διοργανώνῃ γεύματα, ἐσπερίδας, ὑποδοχάς, νὰ κάμνῃ προπόσεις προκαλούσας τὸν ἐνθουσιασμόν, νὰ συνενοῆται μετὰ πάντων τῶν Ἀμερικανικῶν σωματείων ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἐργασιῶν τηλεγραφικῶς καὶ τηλεφωνικῶς, νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ὑπογράφῃ ἑκατοντάδας ὅλας ἐπιστολῶν καθ' ἑκάστην, νὰ συνενοῆται μὲ τὰς ἐγχωρίους ἀρχάς, πάντοτε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, πάντοτε μὲ τὴν ἀφελῆ εἰλικρίνειαν καὶ χάριν ἀνθρώπου συναισθανομένου ὅτι ὀφείλει νὰ εὐχαριστῇ ὅλους πλὴν τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, τότε μένει ἐνεὸς πρὸ τῆς πάντοτε ἀκουράστου, ἀνεξαντλήτου καὶ καταπληκτικῆς ταύτης γυναικός.

Καὶ μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, νὰ τρώγῃ ὀλίγον καὶ σχεδὸν ἐπὶ ποδός, ἐνῷ ἀναγινώσκει ἔγγραφα ἢ θέτει ὑπογραφάς, νὰ κοιμᾶται τρεῖς τὸ πολὺ ὥρας καθ' ὅλον τὸ ἡμερονύκτιον, νὰ ἀλλάσῃ ἐνδυμασίαν ἀναλόγως τῶν ὡρῶν καὶ τῆς ἀνάγκης τρεῖς τέσσαρας φορὰς τὴν ἡμέραν, πάντοτε φιλόκαλος, πάντοτε πολυτελὴς καὶ νὰ δυσαρεστῆται ἐάν τις ἐτόλμα νὰ τῇ παρατηρήσῃ ὅτι ἐξαντλεῖται, ὅτι θὰ εἶναι πολὺ κουρασμένη. *Αἱ Ἀμερικανίδες δὲν κουράζονται ποτε*, ἔλεγε μετὰ ποιᾶς ἐθνικῆς αὐταρεσκείας καὶ ὑπερηφανίας, *διοτι δὲν ταῖς μένει καιρὸς νὰ κουράζωνται.*

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΣΤ'

Ὁ ἥλιος ἔδυσε πρὸ πολλοῦ καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὰ τρεμοσβύνοντα τῆς ἑσπέρας φῶτα ἐξακολουθοῦμεν περιφερόμενοι ἀνὰ τὰς λεωφόρους τῆς ὡραιοτάτης πόλεως τοῦ Τουρίνου. Αἱ ἀναπόφευκτοι ἀνὰ πάντα σταθμὸν ἀγοραί, τὰ μικρὰ καὶ ἀδιακόπως ἀνανεούμενα ἐφόδια τοῦ ταξειδίου μᾶς ἀπασχολοῦσιν ἐπὶ ὥραν τοὐλάχιστον. Ἐδῶ, εἰς τὸ Μέγα Ζαχαροπλαστεῖον, τὸ φημιζόμενον ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον διὰ τὴν εἰδικότητα τῶν καραμελῶν του, προμηθευόμεθα τοιαύτας στομαχικὰς διὰ τὸν ὠκεανόν. Ἐκεῖ ἓν ριπίδιον πρόχειρον, εὐθηνόν, διὰ τοὺς σιδηροδρόμους. Ἀλλαχοῦ μικρὰ ἀπαραίτητα ἀντικείμενα, ἅτινα ἐν τῇ σπουδῇ τῆς κατεσπευσμένης ἀναχωρήσεώς μας ἐλησμονήσαμεν, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἔλλειψις καθιστᾷ ἀνιαρώτερον ἔτι τὸ ταξείδιόν μας. Ὅλα αὐτὰ οἰκονομικά, μετρημένα, κατόπιν μικρᾶς συζητήσεως μεταξὺ τῶν δύο μας περὶ τοῦ ἀπολύτως ἐπείγοντος ἢ μὴ αὐτῶν, περὶ τῆς τιμῆς, περὶ τῆς προφυλάξεώς μας κατὰ τοῦ πωλητοῦ, τοῦ διατεθειμένου πάντοτε νὰ ἐλαφρύνῃ μὲ μεγάλην ἐλαστικότητα συνειδήσεως τὰ θυλάκια τῶν ξένων, ἰδίᾳ, ταξειδιωτῶν. Ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ δενδροφύτου λεωφόρου τῆς παρὰ τὸν Πάδον ἐκτεινομένης ἱστάμεθα καὶ ἀναπνέομεν εὐχαρίστως τὸν δροσερὸν καὶ μεθυστικὸν ἀέρα τῆς νυκτός, ἐνῷ ταὐτοχρόνως οἱ ὀφθαλμοί μας ἀπολαμβάνουσι τὴν ἄφατον ἡδονὴν γραφικωτάτου θεάματος.

Ὑπὸ τὴν ἀντανάκλασιν ἀστεροποικίλτου οὐρανοῦ, ἐκτείνεται ὁ Πάδος ὡς ἀργυρᾶ ὑδροβαφὴς καὶ ἀδαμαντόκτιστος, μακρά, ἀτελεύτητος ταινία. Πλαισιούμενος ἑκατέρωθεν ὑπὸ σειρᾶς ἠλεκτρικῶν φανῶν, προβαλόντων μεταξὺ τῶν δένδρων ὡς τόσοι λαμπυρίζοντες ἀδάμαντες ἐντὸς σμαραγδίνων πυξίδων, συμπληροῖ θαυμασίως, πολυτελῶς, ἀπαραμίλλως τὴν ὁλοπράσινον κλιτὺν τῆς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Τουρίνου λοφοσειρᾶς, τῆς ἀνωμάλως πλὴν καλλιτεχνικῶς διαγραφομένης ἀνὰ τὸν ὁρίζοντα.

Ταξειδιῶται ὡς ἡμεῖς, οἵτινες ἔχομεν ἠριθμημένας τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμάς μας δεν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν εἰς θαυμασμὸν καὶ ἀπόλαυσιν τῆς γοητευτικῆς καὶ πολυθελγήτρου φύσεως. Ἡ δεκάτη σημαίνει εἰς τὸ ὡρολόγιον τῆς πόλεως, ὅτε μετὰ λιτὸν δεῖπνον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ λαμβάνομεν καὶ πάλιν τὰς θέσεις μας εἰς σιδηροδρομικὴν ἅμαξαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀναπαυόμεθα καὶ ἀπολαμβάνομεν ὡρῶν τινων ὕπνον. Αἱ ἀπολαύσεις τῶν ἑσπερινῶν τῆς ἡμέρας ὡρῶν, ἡ κίνησις τοῦ σώματος, ἡ μετὰ ἡμερῶν συνεχῆ περιορισμὸν σχετικὴ τέρψεις ἐλευθερίας, διαθέτουσι τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά μας εὐχαρίστως καὶ ὄνειρα θελκτικὰ ἐπιστέφουσι τὸν συνεχῆ καὶ ζωγόνον ὕπνον μας.

Αἴφνης ὁ βραχνός, ὁ ἀπαίσιος συριγμὸς τῆς ἁμαξοστοιχίας καὶ ἐνταυτῷ ὁρμητικὸς κυματοειδὴς ἀναπαλμός, προκύπτων πάντοτε ἐκ τῆς ἀποτόμου στάσεως, μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἠρεμίαν τοῦ ὕπνου καὶ τὴν εὐχάριστον ὡραίου ὀνείρου ἐντύπωσιν. Οἱ ὁδηγοὶ ἀνοίγουν τὰς θυρίδας μας καὶ αἱ λέξεις «*ὅλοι κατέρχονται*» μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν πεζὴν πραγματικότητα. Τρίβομεν τοὺς ὀφθαλμούς, τανύομεν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ ἐπὶ τέλους λαμβάνομεν τὴν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγερθῶμεν. Πλυνόμεθα ὀλίγον εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ παρὰ τὴν ἁμαξάν μας κομμωτήριον, συναθροίζομεν τοὺς σάκκους καὶ τὰς ἀποσκευάς μας καὶ διευθυνόμεθα φορτωμένοι ἀμφότεροι — εἶναι τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ ἀγρυπνοῦντες ἀχθοφόροι εἶναι ὀλίγοι ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν — εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ τελωνείου. Εὑρισκόμεθα εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Μοντάνας, εἰς τὰ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας σύνορα. Ἡ ἁμαξοστοιχία, ἥτις θὰ μᾶς παραλάβῃ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη. Μετὰ τὴν τελωνιακὴν ἐπίσκεψιν, — ἥτις, ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὴν βανδαλικῶς καὶ ἀγρίως ἐξασκουμένην ἐν Ἑλλάδι τοιαύτην — ἐγὼ μὲν ἵσταμαι ἀκίνητος σύλαξ πρὸ τῆς σωρείας τῶν ἀποσκευῶν μας, ἐνῷ ὁ σύζυγός μου τρέχει εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἐν τῇ Ἰταλικῇ ἁμάξῃ λησμονηθείσης ράβδου του, τὴν ὁποίαν δὲν εὑρίσκει.

Ὁ σταθμὸς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μοὶ φαίνεται ἄγριος, ἀπαίσιος, καὶ αἱ ἀεννάως διασταυρούμεναι μηχαναὶ μὲ τὰ ἐρυθρῶς χαίνοντα στόματά των, μὲ τὰς ἐκ μαύρου καπνοῦ στήλας των, μὲ τοὺς ἐκκωφαντικοὺς συριγμούς των, φαντάσματα τερατώδη, ἀποτελοῦντα ἀντίθεσιν ἀποτρόπαιον πρὸς τὸ τόσον σκαιῶς διακοπὲν ὡραῖον ὄνειρόν μου.

Αἱ φωναὶ τῶν Γάλλων ὁδηγῶν, καλούντων ἤδη τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὰς θέσεις των ἐρεθίζουσι φοβερὰ τὸ νευρικόν μου σύστημα καὶ καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀκατασχέτου σχεδὸν ἐπιθυμίας νὰ καταρασθῶ, καὶ αὐτοὺς καὶ τὸν ἐπινοητὴν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων, καὶ τὴν πρόοδον, καὶ τὰς γυναῖκας ὅλας, αἵτινες ἐτάχθησαν σημαιοφόροι της.

Τοποθετούμεθα κακὴν κακῶς εἰς μίαν ἅμαξαν, εἰς τὴν ὁποίαν δύο μόνον ἔμενον κεναὶ θέσεις, μεταξὺ τριῶν Ἀγγλίδων, — τῶν δύο νέων καὶ εὐειδῶν, — ἑνὸς ζεύγους Ἱσπανῶν ἀσχημανθρώπων καὶ τριῶν Γάλλων, φλυάρων μέχρις ἀπελπισίας. Ὁ καύσων ἐδῶ ἀφόρητος. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης ἀσφυκτική.

Ἐκεῖ διερχόμεθα τὴν νύκτα ὅλην μέχρι τῆς 10ης τῆς πρωΐας τῆς ἐπαύριον, ὅτε καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν ἤδη φορὰν ἀλλάσσομεν ἁμαξοστοιχίαν, διευθυνομένην κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ τῆς Νοτιοανατολικῆς Γαλλίας

εἶναι τὸ μᾶλλον μονότονον καὶ ἀνιαρὸν εἰς τοποθεσίας, ἀποτελεῖ δὲ τὸ χειρότερον τοῦ ταξειδίου μέρος διὰ τὸν ἐξηντλημένον ἄλλως τε πλέον ταξειδιώτην. Μακραί, ἀπέραντοι, γυμναὶ δένδρων πεδιάδες, μὲ τοὺς ἤδη θερισμένους καὶ κιτρινίζοντας ἀγρούς των, κουράζουν τὸ βλέμμα, καὶ ἀντανακλῶσι τὴν λευκὴν ἐκείνην πεπυρακτωμένην θερμότητα, ἥτις ὑπενθυμίζει τὰς ξηρὰς καὶ ἀκαλλιεργήτους τῆς Ἑλλάδος ἐκτάσεις.

Μόνον εἰς τὰ προάστεια τῶν Παρισίων ἡ φύσις ἀλλάσσει ὀλίγον καὶ τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον τοῦ Φοντενεβλὼ δάσος μὲ τὴν δροσερὰν ἀποπνοήν του μᾶς ἀποζημιοῖ διὰ τὴν ἐξαντλητικὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης βάσανον.

Εἰς τὸν σταθμὸν αὐτὸν ἀποκτῶμεν καὶ συνταξειδιώτιδα Παρισινήν, κομψήν, χαρίεσσαν, ἀποπνέουσαν εὐωδίαν δέρματος Ἱσπανικοῦ, μὲ θροοῦσαν φιλαρεσκότατα μεταξίνην ὑπεσθῆτα, μὲ δέσμην νωπῶν ρόδων ἐπὶ τοῦ στήθους, μὲ βλέμματα προκλητικώτερα τῶν ρόδων της, μεθυστικώτερα τῶν ἀρωμάτων των, θερμότερα καὶ αὐτῆς τῆς πυκνῆς ἀτμοσφαίρας τῆς ἁμάξης μας.

Ἡσυχίαν δὲν εὑρίσκει. Μετ' αὐτῆς δὲ καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν συνταξειδιωτῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως της διορθόνουν τοὺς λαιμοδέτας των, καθαρίζουν, ὡς ἠμποροῦν καλλίτερα, τὰ μαυρισμένα ἐκ τοῦ καπνοῦ πρόσωπά των, διευθετοῦν λαθραίως τὴν κόμην των, γίνονται ζωηρότεροι, εὐφραδέστεροι, ὁμηλητικώτεροι.

Ἀπευθύνει πρὸς ὅλους τὸν λόγον, διανέμει μειδιάματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλάσσει δίς ἢ τρὶς θέσιν—καὶ ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι εἶναι πρόθυμοι νὰ τῇ προσφέρουν τὴν ἰδικήν των — καὶ ἐξ ἡμίσεων λόγων, ἐκ διακεκομμένων φράσεων, ἀρχίζω νὰ μαντεύω τί κρύπτεται ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τὴν μέταξαν καὶ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα.

Οἱ Παρίσιοι τέλος, τὸ μέγα τοῦτο Εὐρωπαϊκὸν τοῦ συρμοῦ κέντρον, μὲ τὸν ποικίλον καὶ παντὸς φυράματος πυκνὸν συνοικισμόν των, μὲ τὸν Σηκουάναν διασχίζοντα τὴν πόλιν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, μὲ τὸν ὑψηλὸν τοῦ Ἄϊφφελ πύργον των, ἐκτείνεται ἤδη πρὸ ἡμῶν ἐν ἀπεράντῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ εἰκόνι. Ὁ σιδηρόδρομος ἐλαττόνει ἐπαισθητῶς τὸν δρόμον του, τὸ φύσημά του γίνεται ὁλονὲν ἀσθματικώτερον, ἵνα ἐκπνεύσῃ εἰς ὕστατον καὶ ἠχηρότατον συριγμόν, ὁ ὁποῖος ἀντηχεῖ εἰς τὰ στήθη ὅλων τῶν ἐπιβατῶν μὲ ἓν *ἐπὶ τέλους* ἀνακουφιστικώτατον.

Κατερχόμεθα εἰς τὸν Ἀνατολικὸν σταθμόν, βρίθοντα κόσμου, ἄλλων ἐλθόντων ἵνα ἀποδεχθῶσι νεοαφιχθέντας συγγενεῖς ἢ φίλους, καὶ ἄλλων ἑτοίμων δι' ἀναχώρησιν. Ἀπειλητικοὶ ἐπιφαίνονται πανταχοῦ οἱ πῖλοι τῶν μεσιτῶν τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν διαφόρων ξεναγῶν, οἵτινες ὡς ἁρπακτικὰ ὄρνεα, πολιορκοῦσι τὰς σιδηροδρομικὰς ἁμάξας, προσφέροντες τὰς ὑπηρεσίας των, διανέμοντες τὰ ἐπισκεπτήριά των, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὴν κυρίαν καὶ τὸν κύριον εἰς τρίτον πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνατέμνοντες ὄχι μόνον τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἰδιαίτατα τὸ βαλάντιόν σας.

Ἀφ' ὅτου νεωτάτη ἔτι ἤρχισα νὰ ταξειδεύω, αἰσθάνομαι ἔμφυτον, ἀκατάσχετον ἀποστροφὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Ἐγὼ ἡ συνήθως τόσον ὑπομονητική, τόσον εὐπροσήγορος πρὸς πάντας, μεταβάλλομαι εἰς ἀποτόμως σκαιάν, ἀγροῖκον σχεδὸν πρὸ τῶν παντοίας φύσεως ξεναγῶν, ἀπὸ τοῦ φέροντος χρυσᾶ σειρήτια καὶ τίτλους ἐπὶ τοῦ πίλου του μέχρι τοῦ ὑπὸ μορφὴν *ἡμικυρίου* μὲ ρεδεγκόταν ὑποπρασινίζουσαν εἰς τὰς ραφὰς καὶ πίλον τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία βαφὴ κρύπτει τόσον κακῶς τοὺς ρύπους τῆς ἀκαθαρσίας, ὅσον τὰ δίοπτρα καὶ τὸ μειδίαμα τὴν πανουργίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἤθους.

Ἀπαλλαγέντες τῶν ὀχληρῶν τούτων παρασίτων δι' ἑνὸς ξηροτάτου «*δὲν ἔχομεν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν σας*» τοποθετούμεθα ἐντὸς ἀγοραίου ὀχήματος μετὰ τῶν ἀποσκευῶν μας καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὸ παρὰ τὴν *Μαγδαληνὴν* ξενοδοχεῖον τῆς Πορτογαλλίας.

Ὁ διευθυντὴς του ξενοδοχείου μὲ ἀτελευτήτως μακρὸν γένειον, ἐκλαμβάνων πάντα ξένον ὡς Ἄγγλον — διότι ἔχει τὴν τύχην νὰ κατατάσσῃ τὸν Κοὺκ εἰς τὴν πελατείαν του—μᾶς ὑποδεικνύει ἓν δωμάτιον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἐξηντλημένοι, ἠφανισμένοι ὡς εἴμεθα, τὸ εὑρίσκομεν θαυμάσιον, μὲ τὰς δύο μεγάλας καὶ καθαρὰς κλίνας του καὶ τοὺς προκλητικώτατα προσκαλοῦντας μας λουτρὸν καὶ καθαριότητα, νιπτῆρας καὶ λεκάνας καὶ δοχεῖα πλήρη ὕδατος.

Ἡ κυρία ἀκολουθεῖ τὸν κύριον, εὐτραφής, κατέρυθρος, τύπος τέλειος γυναικὸς ἐμπόρου, κατανοούσης νὰ ἐπωφελῆται πάσης εὐκαιρίας καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐξαντλήσεως, εἰς ἣν ἡμεῖς διατελοῦμεν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ ἥτις βεβαίως δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὴν ἐγκατάστασίν μας. Μὲ τὴν εὐκολίαν τῆς συνειδήσεως, ἥτις χαρακτηρίζει τοιαύτας φύσεις, διπλασιάζει τὴν τιμὴν τοῦ ἐνοικίου, τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχε προτείνει ὁ σύζυγός της, χωρὶς νὰ ζητήσῃ κἂν νὰ δικαιολογηθῇ.

Καὶ ἡμεῖς πρὸ τῆς ἀδυναμίας μας νὰ ἐκτοπισθῶμεν καὶ πάλιν καὶ δεχόμεθα ὑπομονητικώτατα τοὺς ὅρους της, βλέπομεν μετὰ χαρᾶς τὸ ψευδοπολιτισμένον τοῦτο ζεῦγος ἀπαλλάσσονμας τῆς ὀχληρᾶς παρουσίας των.

«Θάλαττα θάλαττα» ἐφώναξαν οἱ μύριοι ἰδόντες τὴν θάλασσαν. Ὕδωρ! ὕδωρ ἐφωνάξαμεν καὶ ἡμεῖς ἐνθουσιώδεις πρὸ λουτήρων ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῶν ὁποίων ἐκηλινδοῦτο δροσερόν, διαυγὲς τὸ ρευστὸν στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς καθαριότητος, τῆς ἀναπαύσεως, τὸ ὑποτάσσον καὶ νεῦρα καὶ μῦς καὶ τένοντας ὑπὸ τὴν ζωογόνον ἐπιρροήν του. Ἐν λουτρὸν δι' ἕνα ταξειδιώτην, εἶναι ἡ ὄασις μετὰ τὴν ἔρημον, ἡ ἐλπὶς μετὰ τὴν μαύρην ἀπελπισίαν, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωή, μετὰ τὴν λύπην καὶ τὸν κίνδυνον. Ἐντὸς τοῦ λουτροῦ ἀναγεννᾶσθε, ἀναζῆτε, ἀνακτᾶτε ὅ,τι ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ἡμέρας ἀπωλέσατε εἰς ἀντοχὴν τῶν νεύρων, εἰς ζωογόνησιν καὶ σκληρότητα τῶν σαρκῶν, εἰς ζωηρότητα χρωμάτων, εἰς εὐθυμίαν, εἰς εὐδιαθεσίαν, εἰς ὑπομονήν.

Μετὰ τὸ λουτρὸν αὐτὸ τὸ σωτήριον, ἓν δεῖπνον καλὸν καὶ ὕπνος συνεχὴς δωδεκάωρος ἐπαναφέρουσι τὰς ζωτικὰς ἡμῶν δυνάμεις εἰς τὸ πρώην καθεστώς.

Ἡ ἐπαύριον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς προετοιμασίας διὰ τὸ μέγα τοῦ ὠκεανοῦ ταξείδιον. Ἀπὸ πρωΐας ἐπισκεπτόμεθα τὰ γραφεῖα τῶν μεγάλων ἀτμοπλοϊκῶν ἑταιριῶν, συγκρίνομεν τὰς τιμὰς ἑκάστης τούτων πρὸς τὰς παρεχομένας ἀσφαλείας καὶ ἀναπαύσεις, πρὸς τὸ συντομώτερον ἢ μὴ τοῦ χρόνου, καὶ ἀποφασίζομεν τέλος νὰ ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπαύριον, Σάββατον, δι' ἑνὸς τῶν μεγίστων καὶ νεωτέρων ἀτμοπλοίων τῆς Ἀμερικανικῆς ἑταιρίας. *Ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης*· οὕτω ὀνομάζεται τὸ ἀτμόπλοιόν μας ἔχει χωρητικότητα δέκα πέντε χιλ.

τόννων, δύναμιν κινητήριον δέκα ἐννέα χιλιάδων ἵππων καὶ διατρέχει εἴκοσι ἓξ κατὰ μέσον ὅρον μίλλια τὴν ὥραν. Ἀναχωρεῖ ἀκριβῶς τὴν δωδεκάτην ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Σάοθαμτον, κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δὲ διατεθέντα εἰσιτήρια ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβατῶν ἀνέρχεται εἰς τρεῖς χιλιάδας.

Ἐξερχόμενοι τοῦ γραφείου συναντῶμεν ἄνθρωπόν τινα μεσήλικα, ὅστις ἀποκαλύπτεται ψιθυρίζων λέξεις τινάς, ἃς δὲν ἀντελήφθην καλῶς. Τί θέλει; ἐρωτῶ. Πρὶν ἢ τελειώσω τὴν ἐρώτησίν μου, οὗτος ἐξάγει τοῦ χαρτοφυλακίου του δύο τεμάχια ἐντύπου χάρτου, τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζει. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἀναχωροῦσι διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, μᾶς λέγει. Ἰδοὺ δύο εἰσιτήρια διὰ Λονδῖνον, μέσον Δούβρου. τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖτε νὰ ἔχητε εἰς τὸ τέταρτον μόνον τῆς πραγματικῆς των ἀξίας.

Ἠτένισα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸ ὑποκείμενον αὐτό, μετὰ τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς ἀποστροφῆς ἣν αἰσθάνομαι, ὡς προεῖπον,εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, ἐνῷ ὁ σύζυγός μου ἐδίσταζε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ. Δύνασθε νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τῆς ἀσφαλείας των, προσέθηκεν ὁ ἄγνωστος, ἐὰν θελήσητε νὰ εἰσέλθητε ἀμέσως ἐδῶ εἰς τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῆς ἑταιρίας τῆς γραμμῆς ταύτης. Ἐκοῦσα, ἄκουσα τοὺς ἠκολούθησα ἐκεῖ.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου, Παρισινὸς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, ἐξήτασε τὰ ἐπισκεπτήρια καὶ μετὰ σοβαρότητος ἀνθρώπου καλῶς ἐξησκημένου εἰς τὸ ἔργον του ἀπήντησε: Τὰ εἰσιτήρια αὐτὰ εἶναι ἀξιόλογα. Ἐδῶ τιμῶνται ἐνενήκοντα φρ. ἕκαστον. Θὰ ὑπάγητε μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν, μὲ τραῖνον πολυτελείας καὶ κλίνην.

Μετὰ χαρᾶς κατεβάλομεν τὸ τίμημα τῶν δύο εἰσιτηρίων, ἀνερχόμενον εἰς ἑξήκοντα μόνον χρυσᾶ φρ. καὶ ἐν σπουδῇ ἐπεστρέψαμεν νὰ ἑτοιμασθῶμεν. Μία ἐπίσκεψις πρὸς φίλην παρὰ τὸ δάσος τῆς Βουλόνης, ἑτέρα εἰς τὴν Σορβώνην, εἰς τὸ περὶ Δικαιωμάτων Γυναικείων μάθημα τοῦ καθηγητοῦ κ. Marion, καὶ ἄλλη εἰς τὸ Printemps ἀπησχόλησαν τὰς μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ τραίνου ὥρας μας.

Τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν μ. μ. ἀπεχαιρετῶμεν τοὺς Παρισίους καὶ μὲ ταχύτητα βέλους ἡ σιδηροδρομικὴ ἁμαξοστοιχία μᾶς ἔφερεν εἰς Δοῦβρον. Δὲν ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀληθῶς τόσον εὐθηνὰ καὶ ὑπὸ τόσον αἰσίους οἰωνοὺς ἠρχίζαμεν τὸ μακρὸν ἀνὰ τὸν ὠκεανὸν ταξείδιόν μας. Δὲν εἶχε παρέλθει οὔτε ὥρα ἀπὸ τῆς ἐκ Παρισίων ἀναχωρήσεώς μας, ὅτε ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλος ἐπαρουσιάσθη ζητῶν τὰ εἰσιτήρια. Τῷ ἐδώκαμεν τὰ ἰδικά μας, ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθει νὰ περιμένῃ. Τὰ εἰσιτήριά σας ἐπαναλαμβάνει. Ἀλλὰ τὰ ἐλάβετε.

Μόνον τὰ δίδοντα ὑμῖν δικαίωμα ἐπὶ κλίνης, ὄχι ὅμως καὶ τὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Αὐτὰ τιμῶνται δέκα πέντε μόνον φρ. ἕκαστον, ἐνῶ διὰ τὸν σιδηρόδρομον θὰ προσθέσητε ἔτι ἑκατὸν πεντήκοντα φρ. εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἠννόησε, ὅτι ἐγενόμεθα θύματα ἐπιτηδείων κλεπτῶν. Τί κεραυνός! Ἑκατὸν πενῆντα φρ. ἀκόμη, ἐνῶ μόνον μὲ πενῆντα θὰ μετεβαίνομεν ἀμφότεροι διὰ Χάβρης. Ξηροκαταπίνοντες, μὲ πρόσωπον κατηφές, μὲ ἀπελπισίαν καὶ ὀργὴν κακῶς συγκρατουμένην ἐπληρώσαμεν ἑπτὰ ἡμισυ εἰκοσόφραγκα χρυσᾶ, ἐλαφρώσαντες ἀρκετὰ διὰ τῆς γαλλικῆς ταύτης κακοήθους ἀφαιμάξεως τὸ οὐχὶ πολὺ βαρὺ ταξειδιωτικὸν βαλάντιόν μας. Καὶ οὕτω ἀφήκαμεν τὴν γαλλικὴν μητρόπολιν ἀποκομίζοντες τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα ἐπάγεται μὲν τὴν ἰσότητα τῶν προνομοίων καὶ δικαιωμάτων, ἀλλὰ δὲν συντελεῖ βεβαίως εἰς τὴν ἠθικοποίησιν τοῦ λαοῦ, οὐτινος τὴν πλεονεξίαν, θρασύτητα καὶ αὐθάδειαν καὶ εἰς προγενέστερα ταξείδιά μας ἐμελετήσαμεν μετ' ἀπογοητεύσεως ἀληθοῦς καὶ πόνου δι' ἔθνος, μεθ' οὗ συνδεόμεθα δι' ἀρρήκτων δεσμῶν εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ

(Συνέχεια)

Πολλάκις ἤδη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ πατρός της, ἡ θελκτικὴ νεᾶνις εὑρέθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης στενοχωρίας εἰς θέσιν ὅλως ὁμοίαν. Ἐν τούτοις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠσθάνθη ἑαυτὴν λίαν τεταραγμένην, ὁ δὲ Γάστων κατέστη τόσον σκεπτικός, ὥστε πολλὰ λεπτὰ διέρρευσαν ἐν ἐντελεῖ σιγῇ.

— Ἀληθῶς φαίνεσθε ὅτι πάσχετε, εἶπε τέλος ἡ Ἑλένη διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

— Φεῦ! Δεσποινίς, ἡ ὑγεία μου, τὸ πνεῦμά μου, ἡ καρδία μου, ὑπέφερον πολὺ πρό τινος καιροῦ! Διὰ τοῦτο ἦλθον πρὸς σᾶς, ὡς πρὸς τὸν καλόν μου ἄγγελον.

— Ἄ! ὁμιλήσατε, θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐὰν δύναμαι νὰ σᾶς παρηγορήσω..... Νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Δάκρυ ἔρρευσεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Γάστωνος.

— Δεσποινὶς Ἑλένη, εἶπε μετ' αὐξούσης συγκινήσεως, δὲν ἐμαντεύσατε, δὲν ἠννοήσατε, ὅτι ἡ χαρά μου, ἡ εὐτυχία μου, τὸ παρόν, τὸ μέλλον, τὸ πᾶν εἶναι ἐδῶ; ὅτι ἡ οἰκία αὕτη εἶναι τὸ πᾶν δι' ἐμέ; καὶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑπάρξω ἀλλαχοῦ;

— Συχνὰ ἐσκέφθην, ἤρθρωσεν ἀδυνάτως ἡ Ἑλένη, ὅτι ἠσθάνεσθε βαθεῖαν στοργὴν διὰ μίαν οἰκογένειαν, ἥτις ἔχει δι' ὑμᾶς τὴν εἰλικρινεστέραν φιλίαν.....

— Εἴπατε ἐπίσης, εἴπατε ἀκόμη τὴν πλέον ἀφοσιωμένην τρυφερότητα, τὴν εὐλαβεστέραν ἀγάπην.

Ἡ Ἑλένη ὠχρίασε καὶ ἔτρεμε συγχρόνως.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε, ὄχι, δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν πάλην, ἥτις συνέβη ἐν τῇ ψυχῇ μου. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίσω τὴν εὐτυχίαν, ἣν ποθῶ καὶ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν παραιτήσω.

Ὁ λόγος του ἦτο βραχὺς καὶ διακεκομμένος καὶ ταραχή τις αὔξουσα κατελάμβανεν αὐτόν. Τὸ συγκεκινημένον βλέμμα τῆς Ἑλένης τοῦ ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δεσποινὶς Ἑλένη, ὅλαι μου αἱ ἐλπίδες συγκεντροῦνται εἰς σᾶς.... Ἐστὲ ἡ θεία μου Πρόνοια..... Ζητήσατε δι' ἐμὲ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Βαλεντίνης!

Ἡ πτωχὴ νεᾶνις ἀπέμεινεν ἄφωνος, οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν κα' ὅλον τὸ αἷμα αὐτῆς συνέρρευσεν εἰς τὴν καρδίαν της. Ἡ θλιβερὰ αὕτη ἀμηχανία διήρκεσε δευτερόλεπτά τινα, καθ'ἃ ὁ Γάστων, ἐντελῶς ἀπερροφημένος, οὐδ' εἶδεν, οὐδ'ἠννόησεν οὐδεμίαν τῶν ἀλγηδόνων ἐκείνων. Ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη μετ' ὀλίγον τὴν ἀνάγκην τοῦ θάρρους.

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅλην τὴν ἐπιρροήν μου, κύριε, εἶπεν αὕτη διὰ φωνῆς τόσον συγκεκινημένης, ὥστε μόλις ἠκούετο· ἡ ἀδελφή μου θὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν πλησίον ὑμῶν. Ἄ! θὰ εἶμαι ἥσυχος περὶ τοῦ μέλλοντός της! Θὰ τῆς ὁμιλήσω....

Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν οἰκογενειάν μου..... Ἐὰν ἐπιτύχω, πιστεύσατε ὅτι θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἐγὼ ἡ ἰδία.

Τὰ δάκρυά τνς τὴν ἠμπόδισαν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἄλλως τε ὁ πατήρ της ἐπανήρχετο μετὰ τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς ἀρξαμένης ἤδη νυκτός, οὐδεὶς διέκρινεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς τὸν σπαραγμὸν τῆς καρδίας της. Διῆλθε τὸν κῆπον μὲ βῆμα κατεσπευσμένον καὶ ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ πτωχὴ νεᾶνις ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου, μάρτυρος ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας τῶν θερμῶν προσευχῶν της. Αὕτη δὲν ἔκλαιε πλέον· τὰ χείλη της οὐδεμίαν λέξιν ἐπρόφερον, ἀλλὰ τὰ βλέμματα αὐτῆς προσηλοῦντο ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ καρδία της ὑψοῦτο πρὸς αὐτόν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ γαλήνη ἐπῆλθεν εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην ψυχήν, εἶδε τὸ χρέος αὐτῆς καὶ κατενόησε τὴν ἔκτασίν του· ἡ ὁδός, ἥτις τῇ ἐγαράχθη, ἠνοίχθη ἐνώπιόν της καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ οὐδὲν θὰ τὴν ἠμπόδιζε νὰ βαδίσῃ ἐπ' αὐτῆς.

— Ὦ! πάτερ μου! ἀνέκραξε, δέχθητε τὴν θυσίαν ταύτην. Δι' ὑμῶν καὶ δι' ὑμᾶς θὰ εἶμαι γενναία! Εὐλογήσατέ τους, ὑποστηρίξατέ με καὶ εὐαρεστήθητε νὰ ἐπανακτήσητε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς στοργῆς, ὅπερ σᾶς ἀφήρεσα.

Ἀνηγέρθη ἥσυχος, σχεδὸν γαλήνιος, δὲν εἶχε πλέον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τὴν καρδίαν κατεσπαραγμένην· ἠθέλησε νὰ καταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐνεφανίσθη ἐκεῖ ὠχρὰ καὶ μελαγχολική, ἀλλὰ γλυκεῖα καὶ χαρίεσσα, ὡς πάντοτε. Ἡ κ. Δελουανὺ εἶχεν ἐπιστρέψει, ἀλλὰ δὲν ἠννόησε τὴν ὀδύνην τοῦ τέκνου της.

Προσέφερον τὸ τέϊον, ἡ δὲ Βαλεντίνη, παρά ποτε εὐθυμοτέρα καὶ ὡραιοτέρα, ἔκαμνε τὰς τιμάς· ἡ συνομιλία κατέστη ζωηρὰ καὶ ὅτε τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανε τὴν 10ην ὥραν, ὁ ἱερεὺς σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ οἰκοδεσπότου ἔλαβε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἀπεχαιρέτησε τὰς κυρίας. Ὁ Γάστων ἠκολούθησε τὸ παράδειγμά του, ἀλλά, πρὶν διέλθῃ τὸ κατώφλιον, πλησιάσας τὴν Ἑλένην τῇ ὑπενθύμισε δι' ἑνὸς βλέμματος ὅτι εἰς αὐτὴν ἀναθέτει ὅλας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ ἡ Ἑλένη ἐξῆλθε μόνη. Ἡ θλίψις τῆς ψυχῆς της δὲν τὴν καθίστα ποσῶς ἐπιλήσμονα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς· μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πτωχῆς χήρας, εἰς ἣν ἡ παρουσία αὐτῆς ὑπῆρξε μᾶλλον ὠφέλιμος ἢ ἡ ἐλεημοσύνη της. Ἐπληροφορήθη περὶ τῶν πλέον κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν τῆς δυστυχοῦς οἰκογενείας, ἔκρινεν ἡ ἰδία τί ἠδύνατό τις νὰ κάμῃ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἔδωκε παρηγορίας καὶ ἐλπίδας. Ἐπανερχομένη εἰς τὴν ἔπαυλιν, διῆλθεν ἔμπροσθεν τῆς ἐκκλησίας, εἰς ἣν εἰσῆλθεν· ἐτελεῖτο ἐν αὐτῇ λειτουργία, ἀλλ' οὐδεὶς ἦτο ἐκεῖ ἵνα τὴν ἀκούσῃ. Ἡ ἱερὰ θυσία ἐτελέσθη ἐν τῇ μοναξίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ δύο θερμαὶ ψυχαὶ ἰσοστάθμιζον τὴν θλιβερὰν ταύτην ἐγκατάλειψιν, ἡ τοῦ ἱερέως καὶ τῆς νεάνιδος.

Ὅτε ἡ Ἑλένη ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, εὗρε τοὺς γονεῖς αὐτῆς μετὰ τῆς Βαλεντίνης εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐναγκαλισθεῖσα αὐτοὺς τρυφερῶς τοῖς διηγήθη τὴν χρῆσιν τῆς πρωΐας αὐτῆς καὶ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη τοῖς εἶπεν ὅτι εἶχε κἄτι τι τὸ ἐνδιαφέρον νὰ τοῖς ἀνακοινώσῃ, διὰ φωνῆς δὲ συγκεκινημένης καὶ μετ' εὐγλώττου θερμότητος ἔκαμε γνωστὰς εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς τὰς ἐλπίδας τοῦ κ. Γάστωνος. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δελουανύ, λίαν συγκεκινημένοι, ἔλαβον τὴν Βαλεντίνην εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν καὶ τὴν ἠρώτησαν μετὰ τρυφερότητος τί ἐσκέπτετο διὰ μίαν πρότασιν τόσον ἔντιμον. Ἡ νεᾶνις ἀπεκρίθη ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθη ὅτι ὁ κ. Δὲ Φολεβὴλ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὁ προστάτης καὶ σύζυγος αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι ἠσθάνετο δι' αὐτὸν ἀληθῆ φιλίαν, ἥτις θὰ καθίστα τὴν ἕνωσιν ταύτην γλυκυτέραν ἴσως πάσης ἄλλης.

Ὅτε ἐζητήθη καὶ τῆς Ἑλένης ἡ γνώμη, αὕτη ἀνύψωσεν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γάστωνος, τὴν εὐγένειαν τῆς καρδίας του, τὴν σταθερότητα τῶν ἀρχῶν του, τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἐμπνεύσῃ τόσον βαθεῖαν φιλίαν εἰς ἔξοχον ψυχὴν καὶ ὅλα ταῦτα μεθ' ὕφους τόσον ἀληθοῦς καὶ πειστικοῦ, ὥστε ἡ ἡ ὑπόθεσις ἐκερδήθη. Ἡ Βαλεντίνη συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῆς τόσον συμπαθοῦς τρυφερότητος τῆς ἀδελφῆς της ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς καὶ τὸ ἑσπέρας ὅτε ὁ Γάστων ἐπανῆλθε δὲν εἶχε λόγους διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐτυχίαν του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη μετὰ δύο μῆνας. Ὁ κ. Δὲ Φολεβὴλ ὡδήγησε τὴν νέαν του σύζυγον ὄχι πλέον εἰς τὴν Κομπιέννην ἀλλ' εἰς τὴν Βρεττάνην, ἔνθα προήχθη. Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε θλιβερὸς καὶ μέγιστον τὸ κενόν, ὅπερ ἀφῆκαν εἰς τὸ Κλαιρουάς. Ἡ Ἑλένη διττῶς προσβληθεῖσα ἐστάθη γενναία καὶ ἰσχυρά· ἠσθάνθη τὴν ἐντολήν, ἥτις τῇ ἐπεβάλλετο καὶ ἡ καρδία αὐτῆς ὡς χριστιανῆς ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ εὕρῃ μίαν ἀληθῆ ἡδονὴν νὰ τὴν πληρώσῃ· αὕτη παρεδόθη ὅλη εἰς τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα της καὶ εἰς τὸν Θεόν· ὅτε δὲ τὰ ἔτη τὴν ἐστέρησαν τὰ πρῶτα ταῦτα ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης της, δὲν εἶχε πλέον μερισμὸν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς!

Τούλα Κόκκαλη

ΒΙΒΛΙΑ

Φιλολογικὰ Πάρεργα. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὰ Πάρεργα» ἐξέδωκεν εἰς κομψότατον καὶ καλλιεπέστατον τομίδιον ἡ φίλη συνεργάτις τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Ἀνθίππη Παλαμήδου τρία ὡραιότατα πρωτότυπα διηγημάτιά της, ἀποπνέοντα ὅλην τὴν τρυφερότητα εὐγενοῦς γυναικείας καρδίας, καὶ τὸ ἄρωμα καὶ τὴν ἐπαγωγὸν χάριν φαντασίας λίαν καλλαισθήτου.

Ἡ κ. Ἀνθίππη Παλαμήδου εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν εὐρύτατον κύκλον τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ δημοσιευθέντων πρωτοτύπων ἔργων της καὶ ἐκ τῆς ἐπιχαρίτου μεταφράσεως τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» εἰς ἣν ὁ καλλιεπὴς κάλαμός της ἰδιαιτέραν προσδίδει γοητείαν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν.

Τὸ ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐλαφρᾷ φιλολογίᾳ στάδιόν της ἐγκαινιάζει ἡ κ. Ἀνθίππη Παλαμήδου διὰ τῶν Φιλολογικῶν Δοκιμίων της, τὰ ὁποῖα δικαίως καὶ ἀμερολήπτως κρινόμενα θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀπαρχὴ καὶ βάσις μελλοντος εὐδοκίμου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου ἐλαφρᾶς φιλολογίας.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν ἐν τούτοις ἡμεῖς ἀναλυτικὴν μελέτην τῶν διηγημάτων τῆς κ. Παλαμήδου, διότι ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν καλὸν θὰ θεωρηθῇ ἴσως ἀπορρέον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεταξὺ συνεργατίδων ἀλληλοθαυμασμοῦ. Ἀφίνομεν ἐλευθέραν τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστριῶν μας, αἵτινες ὀφείλουσι νὰ σπεύσωσι πᾶσαι εἰς ἀπόκτησιν τοῦ ὡραίου τούτου καὶ κομψοῦ τομιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσῃ ἀληθῆ στολισμὸν διὰ πᾶσαν γυναικείαν βιβλιοθήκην, ἀντὶ δύο δρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ δύο χρ. φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

L' homme singe dégénéré par Filadelf Gorilla. Ἰδοὺ ὑπὸ ποῖον τίτλον καὶ ὑπὸ ποῖον ὄνομα ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις γαλλιστὶ τὸ νέον φιλοσοφικὸν καὶ φυσιολογικὸν σύγγραμμά του ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρωστῆρος κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς.

Οὐδέποτε ἴσως ἔργον ἀποτελούμενον ὑπὸ 316 σελίδων περιέλαβε τόσην πληθὺν θαυμασίων πρωτοτύπων ἰδεῶν, τόσην δύναμιν συγκριτικήν, τόσην ποικιλίαν εἰκόνων, τόσον πλοῦτον πρωτοτυπίας περὶ τὴν φρασιολογίαν, τόσον πυρετώδη ἐξέλιξιν ἰδεῶν, ὅσον τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ νεαροῦ συγγραφέως μας κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφέως.

Ἰδοὺ τί ὁ διάσημος φυσιολόγος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τουρίνου κ. Lombroso, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐπανέστησαν τὴν ἀνθρωπολογίαν καὶ τὰς ποινικὰς συγχρόνως ἐπιστήμας, ἰδοὺ τί ἡ ἔξοχος αὕτη προσωπικότης γράφει περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Φιλαδελφέως.

«Τὸ ἔργον τοῦτο, λέγει, βρίθει νέων θεωριῶν καὶ παρατηρήσεων ἀληθῶν, θετικῶν. Ἀλλὰ τὰ πολύτιμα ταῦτα ἀριστουργήματα δὲν εἶναι ταξινομημένα εἰς ἀναλόγους πυξίδας.

«Ἡ ἰδέα τοῦ συγγραφέως, ἥτις, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην, μὲ ἐγοήτευσεν εἶναι ὅτι θεωρεῖ τὴν μεγαλοφυΐαν ὡς εὐτυχῆ ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν παραφροσύνην ὡς δυστυχῆ ἀνωμαλίαν. Ἐξεφράσατε, λέγει ὁ διάσημος καθηγητὴς πρὸς τὸν κ. Φιλαδελφέα, εἰς δύο λέξεις ὅ,τι ἐστοίχισεν εἰς ἐμὲ ἐργασία δεκαπενταετής. Δὲν ἐννοῶ, λέγει, διατὶ δίδετε τόσην σημασίαν εἰς τὴν λέξιν «πίθηκος» εἰς σύγγραμμα τόσῳ ἐπιστημονικὸν ὡς τὸ ἰδικόν σας. Ἡ εὐτραπελία αὕτη μειοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔργου.

«Εἰς τρίτην ἔκδοσιν διότι τὸ ἔργον τοῦ κ. Φιλαδελφέως ἐξεδόθη ἤδη εἰς δευτέραν ἔκδοσιν—σᾶς συμβουλεύω, λέγει ὁ Lombrozo πρὸς τὸν συγγραφέα, νὰ συναθροίσητε καὶ δημοσιεύσητε εἰς ἕνα τόμον, ὅλον τὸ σοβαρὸν μέρος τοῦ ἔργου καὶ εἰς ἄλλον ἐλαφρότερον ὅλας τὰς ἐν αὐτῷ εὐτραπελίας»

Κρίσεις τοιαύτης ἐπιστημονικῆς ἐξοχότητος, πρὸ τῆς ὁποίας σύσσωμος ἡ Εὐρώπη ἀποκαλύπτεται, περὶ τοῦ ἔργου τοῦ κ. Φιλαδελφέως ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ στέφανον δάφνης δι' αὐτὸν καὶ τάσσουσι τὸ σύγγραμμά του ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἔργων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον τοὺς συγγραφεῖς αὐτῶν τιμῶσι ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθνη εἰς ἃ οὗτοι ἀνήκουσι γεραίρουσι.

Ἐπιφιλασσόμεναι νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι περικοπάς τινας τοῦ ὡραίου τούτου συγγράμματος, διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας πρὸς τὸν φίλον συγγραφέα, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ ἀληθὲς ἑλληνικώτατον ὄνομά του καὶ ὄχι τὸ ἄτεχνον καὶ χονδροειδὲς ἐκεῖνο Filadelf Gorila.

Souvenirs d' un Philhelléne. Παρὰ τοῦ κ. E. Desmaze ἐξεδόθη εἰς τετρακοσιασέλιδον τόμον ὡραῖον σύγγραμμα περὶ τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Κρήτης τοῦ 1866, ὑπὸ τὸν τίτλον «Souvenirs d'un Philhellènes» Ὁ συγγραφεὺς παρευρεθεὶς ἐν Κρήτῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ παρακολουθήσας μετ' ἀμεροληψίας καὶ πατριωτισμοῦ τὴν ἐξέλιξιν πάντων τῶν ἐπαναστατικῶν ἐπισοδείων, συνδέει μετὰ πολλῆς τέχνης τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ φιλέλληνος Gustave Flourans, τοῦ ὡς ἐθελοντοῦ κατελθόντος εἰς Κρήτην μετὰ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ πολέμου ἐκείνου, τοῦ τόσον καταστρεπτικοῦ διὰ τὸν δυστυχῆ τῆς νήσου λαόν.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Desmaze εἶναι ἄξιον πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, διὰ πάντα ἰδίᾳ ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν πολυπαθῆ ταύτην καὶ ταλαίπωρον νῆσον.

ΘΕΑΤΡΑ

ΘΙΑΣΟΣ ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Φροῦ-Φροῦ. Ὑπὸ ὅλως νέαν μορφὴν παρέστη ἡμῖν ἡ καλλιτέχνις κ. Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἐν τῇ Φροῦ-Φροῦ. Χαρακτὴρ ἐλαφρός, εὐμετάβλητος, ἐπιπόλαιος, παιδίον μάταιον, χαϊδεμένον παρὰ πατρὸς ἐπίσης κενοῦ καὶ ἐπιπολαίου, ὁ τύπος τῆς Φροῦ-Φροῦ, τῆς πληρωνούσης ἀκριβὰ τὴν ἐπιπολαιότητά της εἶναι ἐκ τῶν δυσκολωτάτων πρὸς ἐνσάρκωσιν καὶ ἀπομίμησιν, ἡ ἐπιτυχία δὲ τῆς Σάρας Βερνὰρ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο προσέθεσε πολλὰς δάφνας εἰς τὴν ἐστεμμένην καλλιτέχνιδα.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὑπολείπεται τῆς Σάρας, ἐν τῇ β' ὅμως καὶ γ' εἶναι ἐφάμιλλος αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ τῶν γυμνασίων τῆς παραστάσεως εἶναι ἀμιμήτως φυσική, συντελέσαντος μεγάλως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς καὶ τοῦ κ. Εὔτ. Βονασέρα, ὅστις ἀποδίδει πιστότατα καὶ μετ' ἀφελοῦς χάριτος καὶ σπανίας ὑποκριτικῆς δυνάμεως οἱονδήποτε χαρακτῆρα ὑποδύεται. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐν τῇ πράξει τῆς ζυλοτυπίας ἀναδείκνυται ἔξοχος, χωρὶς νὰ μιμῆται ποσῶς τὴν Σάραν, ἥτις καταξεσχίζει ὅ,τι εὕρει πρὸ τῶν χειρῶν της καθ' ἣν ὥραν ἐπέρχεται ἡ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ῥῆξις, ἐνῶ αὕτη καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς μανίας τῆς ἐσχάτης ταύτης ἐκδηλώσεως τῆς ζηλοτυπίας, καθ' ἣν ὥραν ἡ ἀδελφή της ἀπορρίπτει τὰς προτάσεις τοῦ συζύγου της περὶ γάμου, ὅπερ καὶ φυσικώτερον.

Ἡ κ. Λαζαρίδου ὡς ἀδελφὴ ἐκτελεῖ λίαν ἐπιτυχῶς τὸ μέρος της, ἐὰν δὲ μετὰ τῆς κυριότητος τῶν κινήσεων καὶ πράξεών της ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατώρθου νὰ χρωματίζῃ καὶ γλυκύτερον τὴν φωνήν της καὶ ἐκδηλοῖ θερμότερόν πως τὰ αἰσθήματά της θὰ ἦτο ἀρίστη εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ὑποδύεται.

Τὸ ρόλον τοῦ πατρὸς ἦτο πολὺ ἐλαφρὸν διὰ τὸν κ. Πετρίδην, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις διεξήγαγεν αὐτὸ μετὰ πάσης δυνατῆς τελειότητος ἐν σχέσει πρὸς τὴν φυσικὴν ἀντίθεσιν καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς κατασκευῆς του.

Ὁ κ. Πεζόδρομος προμηνύει καλλιτέχνην μέλλοντος. Εἶχε στιγμὰς ἐκλάμψεως, καὶ ἐν γένει διεξήγαγεν ἐπιτυχῶς κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ μέρος του.

Περὶ τῆς Φαιδώρας τῆς νέας ταύτης ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου Αἰσχύλος εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. Οἱ Ἕλληνες μεθ' ὅλην τὴν μελαγχολικὴν φύσιν μας, μεθ' ὅλον τὸ σύνοφρυ καὶ κατηφὲς τῶν προσώπων μας ἀγαπῶμεν ὑπερβολικὰ τὰ ζωηρὰ καὶ εὔθυμα κέντρα, τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι κατορθοῦν νὰ φέρουν εἰς τὰ χείλη μας τὸ μειδίαμα, νὰ μᾶς κάμουν νὰ γελῶμεν καὶ νὰ ἀποβάλωμεν τὴν ἐμβριθῆ καὶ σπληνικὴν σοβαρότητά μας.

Τὸ Θέατρον Τσόχα εἶναι τὸ μέγα κέντρον τῆς εὐθυμίας, τῶν γελώτων, τῆς χαρᾶς. Ὁ Παντόπουλος δὲ ὁ ἥρως τῆς φαιδρότητος καὶ ἀμεριμνησίας. Ἐὰν ὁ Παντόπουλος ἔζη εἰς τόπον φιλολογικῶς ἀνεπτυγμένον, ὥστε ἡ δημιουργικὴ τῶν συγγραφέων παραγωγὴ νὰ εἶναι ἀφθονωτέρα καὶ ἔχῃ αὐτὸν ὑπ' ὄψει ἐν τῇ δημιουργίᾳ χαρακτήρων, ὁ Παντόπουλος θὰ ἐγίνετο πλούσιος ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καὶ θὰ προσέδιδε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς θαυμαστάς του τὸ φιλοπαίγμον καὶ φαιδρὸν ὕφος, ὅπερ ἀκριβῶς σπανίζει σήμερον ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Ὅπως δήποτε καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων μὲ τὰ τρία ἢ τέσσαρα κωμειδύλλια, ἅτινα δι' αὐτὸν ἐγράφησαν κατορθοῖ νὰ ἔχῃ καθ' ἑκάστην θέατρον κατάμεστον κόσμου καὶ κοινὸν ἐκλεκτόν, ἀπολαμβάνον εὐχαρίστως τὴν φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν, ἣν ὁ γόης οὗτος διαχέει περὶ αὐτόν.

ΟΙ ΚΕΡΔΗΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. συνδρομητριῶν μας, ἐὰν παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, ἠναγκάσθημεν νὰ ἀναβάλωμεν μέχρι σήμερον τὴν κλήρωσιν τοῦ λαχείου τοῦ Ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Τὸ σφάλμα δὲν εἶναι ἰδικόν μας, ἀλλὰ τῶν πλείστων συνδρομητριῶν καὶ ἀντιπροσώπων μας, οἵτινες μέχρι σήμερον καθυστέρουν τὸ εὐτελὲς ἀντίτιμον τῶν παρ' αὐτῶν διατεθέντων ἡμερολογίων. Ὅπως δήποτε μὴ δυνάμεναι νὰ ἀναβάλωμεν ἐπὶ πλέον τὴν ἐκκύβευσιν, προέβημεν εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Τὰ ἀποτελέσματα δὲ τῆς κληρώσεως δημοσιεύομεν κάτωθι: Ὁ ἀριθμὸς 1702 ἐξῆλθε πρῶτος κερδαίνων ἓν ῥόρεμα χοροῦ μεταξωτὸν ἀραχνοειδές. Ὁ ἀριθμὸς 3682 κερδαίνει ἓν ῥόρεμα μάλλινον καὶ ὁ ἀριθμὸς 177 ἓν ῥόρεμα βαμβακερόν. Οἱ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ 2713, 4147, 3853 κερδαίνουσιν ἀνὰ μίαν δωδεκάδα ρινομάκτρων μετὰ μονογράμματος. Οἱ τέσσαρες 1798, 547, 2262, 1699 ἀνὰ ἓν φιαλίδιον ἀρώματος καὶ ἓν ζεῦγος χειροκτίων ἕκαστος καὶ οἱ δέκα ἑπόμενοι 4184, 377, 2,011, 12, 5000, 2122, 791, 1856, 2900, 604 ἀνὰ μίαν συνδρομὴν ἐτησίαν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν».

Αἱ κατέχουσαι τοὺς ἀριθμοὺς τούτους, παρακαλοῦνται νὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν τοῦ λαχείου φύλλον καὶ νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖον μας, ὅπως λάβωσι τὸ κερδισθὲν ἀντικείμενον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Μσ. **Ἄθανα.** Ἄνθη ὡραῖα καὶ καλλιτεχνικῶς συμπεπλεγμένα, ἐλήφθησαν μετ' ἐνθουσιώδους ἐπιστολῆς. Εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐπιτεκεῖς κρίσεις καὶ θερμὰ συγχαρητήρια. Γράφομεν.—Καν Μ. Α. **Πύργον Τήνου.** Εὐγνωμονοῦμεν ὑμᾶς καὶ κυρίας ἡμετέρας κοινότητος δι' εὐγενῆ συγχαρητήρια. Διαβιβάσατε παρακαλοῦμεν ἔκφρασιν θερμῆς ἀφοσιώσεως.—Καν Κ.Κ.Ι. **Ἄγιον Γεώργιον.** Ἀποστέλλονται.—Καν Α. Ι. Π. **Βῶλον.** Πνιγμένη ἀπὸ ἐργασίαν Γράφω προσεχῶς. Εὐχαριστῶ δι' ὡραίαν ἐπιστολήν.— Καν Κ.Γ. **Μιτυλήνην.** Ἐὰν ἐγκριθῇ εὐχαρίστως.— Κον Ξ. Κ. **Ἀθήνας.** Νέα συνδρομήτρια Θεσσαλίαν ἐγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήρια καὶ εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Μ. Δ. Σ. **Ἀρμονέαν Σμύρνης.** Δὲν εἴδομεν ὑποσχεθεῖ-

σαν ἐπανόρθωσιν — Καν Ὄ. Ν. Γ. **Τρίπολιν**. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. —Κον Μ. Ε. **Ἀλεξάνδρειαν** Ἐνεγράφητε- — Κον Δ. Τ. **Ζαγαζίκιον**. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κας κ. συνδρομητρίας. Ζητοῦμεν συγγνώμην πρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητριῶν εἰς ὧν τὰς ἐπιστολὰς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν σήμερον. ἕνεκα τῆς συσσωρεύσεως πολλῆς ἐργασίας ἐν τῷ γραφείῳ μας. Ἐκφράζομεν δὲ καὶ πάλιν θερμὴν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς πάσας τὰς φίλας ἀναγνωστρίας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» αἵτινες δι' ἐπιστολῶν των συγχαίρουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐκβάσει τῆς εἰς Σικάγον ἀποστολῆς μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διατήρησις τῆς στιλπνότητος τῶν κλειδοκυμβάλων. Ὁ καλλίτερος τρόπος πρὸς καθαρισμὸν αὐτῶν εἶναι ἡ χρῆσις θερμοῦ ὕδατος καὶ πρώτης ποιότητος ἐλαίου Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τρίβετε μὲ δέρμα αἰγάγρου. Ἀφαιροῦνται αἱ ἀμυγαὶ προστιθεμένης ὀλίγης κισσήρεως (μαλακόπετρας) σπογγίζετε πάντοτε μὲ ὕφασμα μεταξωτόν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ζωμὸς γευστικός. Μεσοβράσατε σὲ νερὸ κι' ἁλάτι κομμάτι ἀπὸ κεφαλὴν μοσχαρίου, τὸ ἐπάνω μέρος καθαρισμένον. Ἔπειτα κόψατέ την εἰς μικρὰ τεμάχια, ἑνώσατε ἄρωμα πετροσελίνου, θύμου, κρομμυδίων μὲ δύω γαρούφαλα εἰς τὰ ἄκρα, δάφνης, μανιταρίων, ἀπώχου μέρης γοιρομηρίου πολὺ λεπτοκομμένου, πεπέρεος καὶ μοσχοκαρύων κοπανισμένον. Βάλετέ το, ἐκτὸς τοῦ ἀρώματος, εἰς βούτυρον ἀποσύρατε ἀπὸ τὴν χύτραν καὶ τηγανίσατε. Ἐπαναθέσατέ το ὅπως τὸ ἐκάματε τώρα καὶ προσθέσατε τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὸ ρόφημα νερόν, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ὀπωσοῦν πηκτὸν καὶ χωρὶς ψωμί. Ἀφήσατε νὰ βράσῃ δύω ὥρας. Προσθέσατε ἀκόμη, ἐὰν θέλετε, οἶνον Μαδέρας καὶ ζωμόν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ γνωστὸς καὶ διεθνῆ ἀποκτήσας φήμην διὰ τὴν μοναδικὴν κομψόνητα καὶ στερεότητα τῶν ὑποδημάτων κ. Τσάμης γνωρίζει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του, ὅτι κατήρτισεν ἐν τῷ καταστήματί του ἴδιον κομψότατον διαμέρισμα, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν συνήθειαν τῆς ἐν τῷ καταστήματι μεταβάσεως τῶν πελατίδων καὶ πελατῶν του πρὸς λῆψιν μέτρων

Τοῦτο δὲ διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα καὶ τὰς ὁδηγίας τῶν πολυπληθῶν πελατίδων καὶ ἀνταποκρίνηται μετὰ πάσης ἐντελείας εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῶν Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΑΣΠ. ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μεταφέρεται εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐάερον οἰκίαν τοῦ κ. Ἀνδρ. Κορδέλλα, ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀρ. 53.

Ἐπίσης γνωστοποιεῖ ὅτι, δυνάμει τοῦ τελευταίου Βασιλικοῦ Διατάγματος, σχηματίζει καὶ ἀνωτέραν τάξιν πρὸς ἀπόκτησιν πτυχείου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἑκάστην Πέμπτην κατὰ 15μερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν, Σαμψοῦντα, Κερασοῦντα, Τραπεζοῦντα, Βατούμ.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

Ἑκάστην Πέμπτην κατὰ 15μερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 12 μεσ. κατὰ 15μερον

Πειραιᾶ, Μασσαλίαν.

ΓΡΑΜΜΗ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν κατὰ 15μερον ὥρα 8 π. μ.

Πειραιᾶ, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΓΡΑΜΜΗ ΘΗΡΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 7 μ. μ.

Πειραιᾶ, Σύρον, Νάξον, Θήραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἑκάστην Τρίτην ὥρα 3 π. μ.

Πειραιεὺς, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκολον, Ζάκυνθος, Μεσολόγγιον, Πάτραι.

ΓΡΑΜΜΗ ΙΟΝΙΩΝ

Ἑκάστην Πέμπτην ἐκ Πατρῶν 3 μ. μ.

Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκίς, Λίμνη, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠρεοὺς, Βῶλον.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

Ἑκάστην Δευτέραν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκίς, Στυλίς, Ὠρεοὺς, Βόλος.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Ἐκ Πατρῶν Ἑκάστην Τετάρτην 7 π. μ.

Πάτραι, Μεσολόγγιον, Ἀσταχὸς, Ἰθάκη, Ἁγία Μαύρα, Πρέβεζα, Σαλάω Βόνιτσα, Καρβασαρᾶς, Μενίδι, Πρέβεζα, Ἁγία Μαύρα, Κέρκυρα.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΡΗΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 8 π. μ.

Πειραιεὺς, Σίφνος, Μῆλος, Χανιὰ, Ρέθυμνον. Ἡράκλειον, Μῆλος, Σίφνος.

Οἱ πλόες ἐκτελοῦνται διὰ τῶν μεγάλων ἀτμοπλοίων:

Βυζάντιον, Σπάρτη, Ἀθῆναι, Ἀλβανία, Θράκη, Ἰωνία, Σάμος, Θεσσαλία, Μακεδονία Ἤπειρος, Ἀργολίς, Πάρος.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

— Τὸν δόκτορα Δεζορμὼ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὁποίου τὴν ἐνοσηλεύσαμεν ἡ Ναδίνη καὶ ἐγώ.

— Ὁ Δόκτωρ Δεζορμὼ ἔτυχε παρὼν κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν παραληρημάτων τῆς Φράνς, κατὰ τὰς στιγμάς, ἐννοῶ, ἐκείνας, καθ' ἃς ἠρνεῖτο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν μητέρα της;...

— Βεβαιότατα. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας της δὲν ἔκαμνε ἄλλο ἢ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν στερεότυπον φράσιν της, ἅμα ὡς ἔβλεπε τὴν Ναδίνην πλησιάζουσαν τὴν κλίνην της ἢ καὶ μόνον ὑπώπτευεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου. Φύγε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν εἶσαι ἡ μαμά μου!

— Καὶ τί σκέπτεται δι' ὅλα αὐτὰ ὁ Δόκτωρ Δεζορμώ;

—Κατ' ἀρχὰς μεγάλην ἐνεποίησαν εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν οἱ λόγοι τῆς μικρᾶς κόρης, διότι ὡς γνωρίζετε καὶ γνωρίζω ἡ Φράνς εἶναι παιδὶ πεπροικισμένον μὲ νοῦν καὶ νοημοσύνην ὑπερτέραν τῆς ἡλικίας της, ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἐπιμονήν της εἰς παιδικὴν ἰδιοτροπίαν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρει καὶ αὐτὸς τὴν Ναδίνην μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἀμφιβολίαι του διελύθησαν.

— Καὶ σὺ τί σκέπτεσαι δι' ὅλα αὐτά; Διότι ἦλθες, ὑποθέτω, νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς εἰλικρινῶς, νὰ μοὶ εἴπῃς πάσας τὰς σκέψεις σου.

— Μάλιστα θὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψω.

— Ἅμα εἶδον τὴν ἀδελφήν μου οὐδεμίαν ἔσχον περὶ τῆς ταυτότητός της ἀμφιβολίαν. Ἀλλὰ κατόπιν τῆς ἀκατανοήτου ἐπιμονῆς τῆς Φράνς εἰς τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὡς μητέρα της, ἤρχισα νὰ τὴν παρατηρῶ καὶ ἐγὼ μετὰ προσοχῆς. Ἡ διαγωγή της μοὶ ἐφάνη οὐδὲν παρουσιάζουσα τὸ ὕποπτον, καθ' ὅλα ἀνεπίληπτος. Ὄχι μόνον ἐνοσήλευσε τὴν Φράνς μεθ' ὑπομονῆς, γλυκύτητος καὶ αὐταπαρνήσεως, τῶν ὁποίων μήτηρ μόνον εἶναι ἐπιδεκτική, ἀλλὰ καὶ εἰς πάσας τὰς μετ' αὐτῆς συνδιαλέξεις, εἰς ὅλας τὰς περὶ τοῦ παρελθόντος βίου μας λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἐκ στόμα. αὐτῆς ἤκουσα ἐπανεῦρον τὴν Ναδίνην τῆς Ἀδάνας, ἐκείνην μεθ' ἧς εἶχον ἀνατραφῆ καὶ ἥτις μόνη ἦτο εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ καὶ ἀναφέρῃ γεγονότα ἀποκλειστικῶς ἐμὲ ἀφορῶντα καὶ εἰς ἡμᾶς μόνον γνωστά.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται εὐκόλως. Ἡ Φράνς μετὰ διετῆ ἀπουσίαν δὲν ἀναγνωρίζει πλέον τὴν μητέρα της, διότι ἐλησμόνησε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Τὸ πρόσωπον ἐντούτοις τῆς Sybil διετήρει ἀγωνιώδη ἔκφρασιν.

Ἡ Παυλίνα τὸ παρετήρησε.

— Δὲν μοὶ τὰ εἶπες ὅλα, εἶπε. Τί συμβαίνει ἀκόμη;

— Χθὲς ἐσκεπτόμην ὅπως σεῖς, ἀπήντησεν ἡ νέα κόρη, τὴν νύκτα ὅμως ταύτην κάτι συνέβη, τὸ ὁποῖον ἀνέτρεψε τὴν τοιαύτην πεποίθησίν μου, μετέβαλε καθ' ὁλοκληρίαν τὰς σκέψεις μου.

— Ἂς ἀκούσωμεν αὐτὸ τὸ ὁποῖον συνέβη.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὁ δόκτωρ Δεζορμὼ ἀπεφάνθη ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη μίαν ἀκόμη νύκτα νὰ ἀγρυπνήσῃ τις παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἀμέσως ἐπροτάθην ἐγώ, ἀλλ' ἡ Ναδίνη μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν ἀποφασιστικότητα διεκήρυξεν ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀποκλειστικὸν αὐτῆς προνόμιον καὶ καθῆκον. Ἔμεινε λοιπὸν μόνη τὴν νύκτα παρὰ τὴν κλίνην τῆς μικρᾶς μας ἀσθενοῦς, καθ' ὃν χρόνον ἐγὼ ἀφανισμένη ἐκ τῆς κοπώσεως ἐκοιμώμην ἐν τῇ ἰδικῇ μου· αἴφνης ἐν μέσῳ τοῦ ὕπνου μου μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα ἐλαφρὸν θόρυβον

Ὑποθέσασα ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβαινεν ἐπήδησα ἀμέσως κάτω τῆς κλίνης μου. Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου ὅτε εἶδον ὀρθίαν πλησίον τῆς κοιμωμένης Φράνς μίαν Ναδίνην τὴν ὁποίαν οὐδ' ἐγὼ οὐδὲ σεῖς ἠθέλετε ἀναγνωρίσει. Ὠχρά, ἀγρία, φοβερὰ τὴν ὄψιν, ὁμοία πρὸς ἄγαλμα τοῦ ἐγκλήματος ἢ τοῦ μίσους ἔριψε βλοσυρὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου παιδίου, μεθ' ὃ ἐπρόφερε λέξεις, αἵτινες μοὶ ἐπροξένησαν φρικίασιν καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα.

— Τί εἶπεν;

—Ἀ! κατηραμένη! ἀθλία! ἥτις ἀποποιεῖσαι νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς, δημιουργοῦσα μοι τρομεροὺς κινδύνους.... θὰ ὑποκύψῃς, τὸ θέλω... τὸ ἀπαιτῶ... θὰ τὸ ἐπιτύχω... καὶ ἂν ἀκόμη πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ καταφύγω εἰς τὰ ἔσχατα μέτρα. Ἔκτοτε φοβερὰ ἀμφιβολία μὲ ἐκυρίευσε, μὲ καταβασανίζει δὲ ἡ σκέψις τι ἡ Φράνς ἔχει ἴσως δίκαιον.

Ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ ὁποίου εἴδους παραφροσύνη μὲ ἔχει καταλάβει ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ Ναδίνη, τὴν ὁποίαν εἶδον ἐνώπιόν μου, σωματικῶς μόνον εἶναι ἡ αὐτή, ὅτι δὲ ἡ ψυχή, τὸ πνεῦμά της, ὁ ἠθικὸς δηλ. ἄνθρωπος ἔχει ὑποστῇ φοβερὰν ἀλλοίωσιν.

(Ἀκολουθεῖ)